

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

9. ČÍSLO / XXVII. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

3. BŘEZNA 2019

Z obsahu:

**O Otčenáši - Otec
nás všech**

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 13. února 2019,
Řím, aula Pavla VI.
- strana 2 -

Svatá Koleta z Corbie

Libor Rösner
- strana 4 -

**Odpuštění -
nejvzácnější dar**
- strana 6 -

**Exercicie,
aneb duchovní cvičení**
Mag. Theol. Tomáš Kiml
- strana 8 -

**Zjevení Božského
Tvář na Turínském plátně**
Emeritní arcibiskup
Dr. Karl Braun
- strana 9 -

**Nejvyšší čas zamyslet se
nad používáním médií**
Christof Gaspari
- strana 11 -

**Vizionář:
Tajemství zjevení v Tre
Fontane (45)**
Saverio Gaeta
- strana 13 -

Foto Jiří Koleček

O Otčenáši – Otec nás všech (Lk 10,21-22)

Katecheze papeže Františka při generální audienci 13. února 2019, Řím, aula Pavla VI.

Pokračujme na naší cestě za lepším osvojením si modlitby, kterou nás naučil Ježíš. Je třeba se modlit, jak nás to naučil. Řekl nám: Když se modlíš, ztiš se ve své komůrce a stranou světa se obrať k Bohu oslovením „Otče!“ . Ježíš chce, aby jeho učedníci nebyli pokrytci, kteří se stavějí k modlitbě na náměstích, aby je lidé mohli obdivovat (srov. Mt 6,5). Ježíš nechce přetvářku. Pravá modlitba se koná v tajnosti svědomí, v srdci, které je neproniknutelné a kam vidí pouze Bůh. Já a Bůh. Modlitba uni-

ká přetvářce, Bohu nelze nic předstírat. Před Bohem to nelze, neexistuje trik mající takovou moc. Bůh nás zná v nahotě našeho svědomí, nelze před ním nic fingovat. Kořenem dialogu s Bohem je mlčenlivý dialog, podobný zkříženým pohledům dvou zamilovaných. Člověk a Bůh zkříží své pohledy, a to je modlitba. Dívat se k Bohu a nechat jej pohlédnout na sebe – to je modlitba. Někdo se možná podiví: „Nemám tedy nic říkat, otče?“ Hleď k Bohu a nechej jej hledět na sebe. To je modlitba, krásná modlitba!

A třebaže je modlitba učedníka důvěrná, přece neupadá do intimismu (srov. *Evangelii gaudium*, 262). V tajnosti svědomí křesťan neponechává svět za dveřmi svoji komůrky, nýbrž nese si v srdci lidi, situace, problémy a spoustu věcí; do modlitby patří všechno.

V textu Otčenáše je jeden zarážející nedostatek. Kdybych se vás zeptal jaký, nebude snadné odpovědět. Chybí jedno slovo. Přemýšlejte všichni, co chybí v Otčenáši. Jedno slůvko, které v naší

Pokračování na str. 7

Nastává čas vnitřního očistění. Ne že by člověk neměl očistovat svoji duši denně, a je-li to potřeba, jít ke zpovědi a činit pokání, ale postní doba, kterou začínáme na Popeleční středě, přímo pobízí k tomu, abychom vnitřní očistu vzali poněkud od základu. Prakticky k tomu můžeme přistoupit různými způsoby, avšak neměli bychom opominout ty, které jsou již po staletí prověřeny jako jistá cesta k prohloubení duchovního života a k silnějšímu přimknutí se k Bohu.

Jedním z nich jsou exercicie neboli duchovní cvičení. (str. 8) Anebo aspoň postní duchovní obnova. Zúčastnit se takové duchovní akce je vyjádřením snahy o zachování duchovního zdraví – nikdo v běžném životě neléčí své tělo sám, ba ani lékař, a o to více to platí pro zdraví lidské duše. Jistě, každodenní zpytování svědomí, nazírání svého života v modlitbě a v pohledu na Boha jsou pro zdraví duše a duchovní život nezbytné, ale samo o sobě to nestačí. Komu je dána milost víry, musí svoji víru konfrontovat očima někoho jiného – v případě duchovních cvičení to je osoba exercitátora. Jinak se může stát, že člověk bez duchovního vedení, podnětů, konfrontací zůstane ve „svém kruhu“ a vede sám sebe cestou, která se dříve či později uzavře nejen před lidmi, ale především i před Bohem.

Editorial

Neboť kde se dává prostor vlastnímu „já“, tam, jak známo, se také uměňuje prostor pro Boha. Je dobré si to znovu uvědomit. Proto se nebojme vyhradit si čas na kvalitní duchovní cvičení, o jejichž užítu se nepochybně dříve či později přesvědčíme.

K vnitřní očistě přiřaďme také odpuštění. (str. 6–7) Samotné odpuštění lze rovněž nazírat z různých úhlů pohledu, ale v konečném důsledku jde vždy o to: být usmiřen s Bohem, s druhými lidmi, sám se sebou. Ne ve smyslu smířit se s tím, že jsem hříšný, že lepší už to nebude – to bychom popřeli duchovní život a úsilí o spásu jako takové. Ale vědět, že i přesto, že jsem hříšný, mohu s pomocí Boží milosti změnit svůj život a polepsit se, i když třeba někdy znovu padnu do stejné „louže“. Tady je potřeba odpustit sám sobě, smířit se – se sebou, s Bohem, s druhým člověkem – a s kajícím srdcem znovu se vydávat co nejpřímější cestou ke svatosti a ke spáse. Když si toto budeme stále uvědomovat, pak se spolu s tím kvalitativně změni i naše chápání, proč odpuštění druhým lidem a proč není Bohu co odpouštět.

Doba postní nám rovněž nabízí pohled na Ježíšovu tvář. Tvář bolestnou,

trpící, a to především pro naše hříchy. Můžeme si v letošní době postní dát před sebe obraz trpící Kristovy tváře, pozorovat ji, rozjímat, položit si i otázku: Proč? Proč Bůh takto trpěl? ... Anebo si můžeme dát před sebe obraz Turínského plátna a spolu s arcibiskupem Karlem Braunem se nechávat uchvacovat obrazem, který nám plátno poskytuje. (str. 9–11) Projdeme-li takto vnitřně ztišení postní dobou, pak jistě na jejím konci budeme moci z celého srdce radostně zvolat při pohledu na vzkříšeného Ježíše: „On žije! Poznávám jeho svatou tvář!“ A budeme moci aspoň trochu zakusit a vytušit, jaké to bude, až jednou na věčnosti (dejž to Bůh!) spatříme Ježíšovu oslavenou tvář reálně.

Pohled na obraz Turínského plátna nás může zároveň inspirovat k užitečnému postnímu předsevzetí: vyhodnotit svůj vztah k médiím a případně změnit způsob jejich užívání. (str. 11–12) A třeba zjistíme, že je opravdu užitečnější věnovat svůj čas pohledu na Boha a rozhovoru se svými blízkými, než virtuálním „přátelům“, kteří nám slouží jen k našemu rozptýlení, opuštění pravé reality...

Kéž se letošní doba postní stane pro nás pro všechny očistnou lázní, jež uzdraví naše duše a napřímí naši cestu ke spáse! K tomu nám dopomáhej Trojjediný Bůh!

Daniel Dehner

Ježíšovo horské kázání se chýlí ke konci. V závěru svého zásadního poselství tě chce Ježíš varovat před velkým nebezpečím, které by mohlo ohrozit tvé duchovní úsilí.

To, co uslyšíš od Pána, nebude lichotit tvým uším, ale může velice posloužit tvému dobru. Připrav se proto tím, že s přispěním Božího Duha vzbudíš v sobě touhu po pravé pokoře a důvěře v Pána.

Božský Mistr tě upozorňuje na to, že tvůj duchovní život se rozvíjí nejen

mezi tebou a tvým Bohem, ale i mezi tebou a tvými bližními. Nevytvoříš si správný vztah ke svému Otci, dokud nenajdeš správný vztah ke svým bratřím. Právě na tomto poli tě nejvíce ohrožuje ten nejjáludnější nepřítel, jakým je tvoje sebeláska.

Pravidla správného jednání ti Pán neděljuje proto, abys tak získal klíč, podle kterého máš posuzovat své okolí a stát se pro druhé neúprosným soudcem. Budou-li předmětem tvé pozornosti především ti druzí, vystavuješ se nebezpečí, že ztratíš ze zřetele sama sebe. Začneš si zakládat na svém bystrozraku, kterému neunikne ani tříška na tvých bratřích, a dříve než se naděješ, stane se pro tebe z těchto třísek těžký trám ve tvém vlastním oku, který tě obtíží a nebezpečně otupí tvůj vnitřní duchovní zrak. Pro takový trám ti může zcela unikat fakt, jak v naprostém rozporu se skutečností rosteš ve svých vlastních očích jen díky tomu, že před tvým soudem kdekdo neobstojí. Ani ti nepřijde na mysl rozporuplný postoj: dokážeš být na jedné straně tak shovívavý k sobě, a na druhé straně tak náročný k těm druhým.

K tvé spravedlnosti nepostačí, že víš dobře, co je správné; necvičíš se v ní tím, že soudíš druhé, ona nijak neroste na pozadí chyb a nedostatků, které dokážeš rozpoznat a vytknout svým bližním. Víš, kdy ti skutečně a upřímně půjde o spravedlnost? Až uvítáš s radostí, kdykoliv ti někdo jiný poukáže na tvé třísky a na tvůj trám. Pokud tě však takový podnět ze strany tvých bratří naplňuje nelibostí a nevolí, je to proto, že se ti tak ve skutečnosti odkrývá, jak zkraslený je obraz, který chováš o sobě, a tím i o druhých prá-

vě proto, že nevnímáš trám ve svém oku. Nedotknutelnost, kterou se chceš ohradit, je neklamným důkazem, jak velice miluješ svůj vlastní sebeklam živý dvojitou nespravedlností: jednou, která lichotí sobě, a druhou, která křivdí druhým. Neboť kdybys chtěl být opravdu spravedlivý, připadalo by ti samozřejmé, že druzí ma-

jí právo na stejnou míru shovívavosti, jakou chováš sám k sobě a která umí tak dovedně omlouvat, ale ty si zasloužíš stejnou přísnost, s jakou přistupuješ

k druhým. To je ona stejná míra, o které mluví Pán. Kdykoliv tě to svádí stát se soudcem bližních, uvědom si nejdříve, že ON sám se zastane všech, které si dovolíš soudit podle sebe, až ty jednou staneš před jeho spravedlností.

Je však ještě jiná shovívavost, kterou bys naopak mohl těžce ublížit svým bližním. Jestliže ti Bůh svěřil druhé, abys je vedl k němu, odpovídáš před Pánem za každý jejich krok, který učiní nesprávným směrem proto, že tvá slepá shovívavost nedbala na to, jak bloudí. To je pole, kde máš uplatnit opravdovou horlivost. Jak? Že uděláš všechno, abys sám dobře viděl cestu, která vede k Pánu, tedy abys hledal Pána, nikoliv sebe. A po této cestě máš pak kráčet jako první. *Může vést slepý slepého?* Ten, koho Otec svěřil do tvé péče, skládá v tebe důvěru, že se může na tebe spolehnout. Měj proto na paměti, že každý bludný krok, který učiníš, protože přes trám ve svém oku nevidíš, ohrožuje nejen tebe, ale i jeho, že *oba spadnete do jámy*.

Abys mohl splnit Bohem svěřený úkol stát bližnímu po boku na místě tvého Mistra jako učitel, musíš se všemožně vynasnažit, abys ses *dokonale vyučil*. Máš tedy mnoho důvodů obrátit všechnu svou pozornost především ke svým vlastním nevědomostem, nedostatkům a chybám. *V tom se nedej zvíkat a vynakládej hodně úsilí v díle Páně. Tvoje námaha není marná, když ji konáš ve spojení s Pánem.*

Neboť kdykoliv káráš nebo napomínáš, z tvého srdce bude přetékat vždy to, čím je naplněno. Je-li to nepřiznaná sebeláska, za kterou se tak dovedně skrývá pýcha, bude to tak či onak zaobalené se-

Poklad srdce

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Ústa mluví to, čím srdce přetéká.

Liturgická čtení

1. čtení – 1 Sir 27,5–8 (řec. 4–7)

V sítu, kterým se třese, zůstane smetí, právě tak zůstane vina na člověku, když je prozkoušen. V peci se osvědčí nádoba od hrnčíře, člověk se osvědčí, když s ním mluvíš, ovoce ukáže, jak byl strom pěstěn, právě tak slovo vyjádří myšlenky lidského srdce. Nikoho nechval, než ho vyzkoušíš, tak se totiž osvědčí člověk.

2. čtení – 1 Kor 15,54–58

Bratři! Až toto tělo porušitelné vezme na sebe neporušitelnost a toto tělo smrtelné vezme na sebe nesmrtelnost, potom se vyplní to, co stojí v Písmě: „Vítězně je smrt navždy zničena! Smrti, kdepak je tvoje vítězství? Smrti, kdepak je tvůj bodec?“ Ten bodec smrti je hřích, a hřích zase čerpal svou moc ze Zákona. Ale Bohu díky! On nám popřává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista. Proto buďte pevní, moji milí bratři, nechte se zvíkat a pilně pokračujte v díle Páně. Víte přece, že vaše námaha není marná, když ji konáte ve spojení s Pánem.

Evangelium – Lk 6,39–45

Ježíš řekl učedníkům přirovnání: „Může slepý vést slepého? Nespadnou oba do jámy?

Není žák nad učitele; když se dokonale vyučí, bude jako jeho učitel.

Dokončení na str. 12

beprosazování, které bude vůči druhým nespravedlivé a často zraňuje, protože v takovém případě nejde o věc Páně, ale pouze tvoji. *Každý strom se pozná po svém ovoci. Z trní se nesklízejí hrozny. Naplní své srdce beze zbytku láskou k Ježíši, tak abys jej viděl v každém svém bratru, a tato láska se bude přelévat i do tvých slov. Jen z dobrého pokladu můžeš vydávat to, co je dobré, a budeš tak slovem i skutkem hlásat, jak spravedlivý je Pán, v němž není nepravosti. Pokoř se před ním, a on tě uzdraví a poznáš, jak dobré je chválit ho a opěvovat jeho jméno⁽¹⁾.*

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Ž 92,2

Svatá Koleta z Corbie

„Oddanost za oddanost, lásku za lásku.“ To bylo životní krédo svěřice, která stála u proměny řádu klarisek a jeho návratu k odkazu sv. Kláry. Vykonala velké dílo, jež by bylo nemyslitelné bez Božího požehnání a osobních dispozic ženy, kterou církev zařadila do seznamu svatých, a nejlépe tak ocenila jak ji samotnou, tak také její dílo. Svatost za svatost – mohli bychom parafrázovat výše citovaná slova této Francouzky, která žila před 600 lety.

Když se 13. ledna 1381 v severofrancouzském Corbie narodila, bylo jejím rodičům Robertovi a Markétě Boyletovým už téměř šedesát let. Byla jejich jediným dítětem, doslova vymodleným, a protože její narození přičítali přímlovám sv. Mikuláše, pojmenovali svou dceru Nicolette (Nicolas je francouzsky Mikuláš). Malou Nicolette či Colette (Koletu), jak jí zdobně říkali, vedli k Bohu, učili ji žít křesťanskou víru opravdově, ne jen naoko. Když v jejích 17 letech umírali, mohli opouštět tento svět s vědomím, že svou dceru vychováli dobře. Nemýlili se, ba jejich očekávání bylo mnohonásobně překonáno, Koleta k rodičovské výchově přidala i mnoho vlastního a s Boží pomocí vedla život, který ji dovedl až do nebe.

V 17 letech však ještě nebyla dospělá, proto jí na základě poslední otcovy vůle dělal poručníka P. Raoul de Roy, opat benediktinského kláštera, pro který tesař Robert Boylet pracoval. Opat jí měl najít vhodného ženicha, především bohobojného muže, který by jí byl oporou. Koleta ovšem o vdavkách nechtěla ani slyšet, ve svém nitru chovala jistotu nabytou při četných modlitbách, že není Boží vůlí, aby žila v manželství.

Složila soukromý slib panenství a někdy na přelomu století vstoupila poté, co rozdala svůj majetek chudým, do komunity nedaleko žijících bekyň⁽¹⁾. V roce 1401 však jejich společenství opustila s tím, že by se ráda přidružila k benediktinkám. V Corbie do jejich kostela chodívala už jako malá. Dokonce se s řeholnicemi ve svých devíti letech modlívala a nejednou k nim utekla pozdě v noci, aby se v jejich společenství modlila kompletář.

Nepobyla zde však dlouho. Sen, že se stane jednou z nich, se jí rozplynul a rozešel jej při jednom mystickém zážitku sv. František z Assisi. Ten se jí ve chvíli, kdy oprašovala jeho sochu, zjevil a beze

slov jí ukazoval směrem ven. Koleta si toto gesto vyložila jako výzvu k opuštění benediktinek, a protože se jednalo o sv. Františka, měla za to, že ji poslal ke klariskám v Pont-Sainte-Maxence.

Svatá Koleta z Corbie

Ani zde neměl její pobyt dlouhého trvání. Mladou ženu toužící po plnosti řehole trápila skutečnost, že z komunity klarisek vyprchal někdejší duch matky zakladatelky sv. Kláry. Na kolenou před svatostánkem poznala, že toto není místo určené pro ni, a vrátila se do Corbie. Bůh Koletě podal důkaz o správnosti tohoto kroku tím, že ji do cesty poslal minoritského kněze, P. Jéhana Pineta. Pod jeho vedením oblékla hábit františkánských terciářů a o něco málo později, 17. září 1402, se stala reklúzou, tj. poustevnicí dobrovolně zazděnou v cele při zdi kostela, oddávající se v této zřetelné odloučenosti od světa modlitbám a rozjímáním.

K těmto činnostem však neměla tolik času, kolik by si sama představovala. Středověký svět obdivoval ženy takto vi-

ditelně se odstříhávající od světa a nejinak tomu bylo i v Corbie. U okénka její cely se brzy mačkaly zástupy lidí dychtivých rady nebo jen obyčejného slova mladé reklúzy. Aby mělo její zřeknutí se světa vůbec nějaký smysl, vydal místní opat nařízení, že lidé mohou vyhledávat chvíle s Koletou toliko dvě hodiny denně. Zbytek měla trávit tak, jak bylo reklúzám vlastní – tedy rozhovory s Bohem a rozjímáním o jeho velikosti.

Pro Koletu to byl také čas dalších mystických vidění. Opět byl jejich ústřední postavou Prošťáček z Assisi – při jednom z nich jí ukazoval, že se má aktivně podílet na proměně a očistě františkánské rodiny, a to ne pouze modlitbou z lůna své zazděné cely, ale osobně: Klečel v tomto vidění před Ježíšem, k němuž napřáhoval jednu ruku s otevřenou dlaní, a k tomuto gestu prosby o almužnu přidával i prosbu, aby žena, kterou druhou rukou sunul dopředu před Krista, byla vůdčí osobností proměny františkánských řádů. Ke svému zděšení rozpoznala Koleta v oné ženě samu sebe.

Rozhodně odmítla být jen uvažovat o tom, že by se měla ona, nehodná služebnice Páně, ujmout tohoto přetěžkého úkolu. Bůh na její obavy odpověděl dalším viděním, v němž před duchovní zrak své vyvolené předestřel zlatý strom v malé poustevně, kolem něž záhy vyrostly mnohem menší zlaté stromky.

To už byla přímá výzva. Přestože jí P. Jéhan Pinet potvrdil, že asi skutečně půjde o podobnoství adresované přímo jí a týkající se jejího úkolu ve světě a církvi, Koleta stále ještě váhala. Nevěřila si. Přesvědčena o své neschopnosti vykonat v tomto směru něco dobrého, zpěchovala se uposlechnout a pustit se do díla. Dostalo se jí tedy důkazu Boží vůle podobného tomu, jaký zakusil novozákonní Zachariáš: na tři dny oslepla a na další tři nadto ještě oněměla. Dále už Boží vůli odporovat nemohla. Po těchto šesti dnech pronesla slovy Mariinými: „*Pane, jsem tvá služebnice.*“

V roce 1406, tedy po čtyřech letech, opustila těsnou poustevnu, svou zazděnou celu. Obdržela dispens od papežského nuncia zrušit klauzuru a spolu s P. Jindřichem Baumem, s nímž se rovněž Božím řízením setkala, se pustila do díla obnovy františkánské rodiny.

Církev právě procházela nesmírně složitým obdobím, úpěla pod tíží papežského schizmatu. Dokonce i někteří z pozdějších světců stranili tu právoplatnému papeži, tu vzdoropapeži. Mezi ty druhé patřila též Koleta, která si u vzdoropapeže vystupujícího jako Benedikt XIII. vymohla v roce 1408 povolení k založení kláštera klarisek s přísnou observancí (na rodových pozemcích P. Jindřicha Baumeho v Baume-de-Frontanay) a také jmenování jeho představenou. Od téhož vzdoropapeže získala i dispens od povinnosti jednoletého noviciátu. (Nesmíme zapomenout, že měla tehdy 25 let. Co z ní asi muselo vyzařovat, že všechny tyto dispensy obdržela...)

Neradostné období církve se zvolna chýlilo ke konci, až je zdárně ukončil kostnický koncil sesazením stávajícího papeže i dvou vzdoropapežů a zvolením právoplatného, nyní již všemi uznávaného nástupce sv. Petra. Na Koletině díle se to nijak neodrazilo, hovoříme-li o právoplatnosti jejího poslání, stvrzeného před lety vzdoropapežem. Odrazilo se to však nepochybně v úspěšnosti tohoto díla rodačky z Corbie, poněvadž radost z ukončení schizmatu se nutně projevila i na vnitřním nastavení věřících a kléru, takže mnozí začali slyšet na volání po opravdovosti křesťanského života.

Ve svém domovském klášteře vychovávala Koleta zbožné a skromné sestry sv. Kláry ve františkánské pokoře, chudobě a radosti. Nejlepší z nich pak postupně jmenovala za představené stávajících klášterů, které buď reformovala podle ducha, jimž se celý ten čas řídila, anebo které sama založila. Krom toho prvního v Baume-de-Frontanay šlo ještě o 17 nově založených klášterů klarisek a ke konci jejího života se k této reformě přihlásilo bezmála 140 klášterů po celé Evropě. Samozřejmě k zakládání těch nových potřebovala nějaké pozemky a finance. (I na řešení těchto problémů je vidět, s jakým ohlasem se její dílo v tehdejší společnosti setkávalo. Podporovali je např. i slavní vévodové Jan Bourbon či Filip III. Dobrý, kteří Koletě na svých državách poskytovali příhodné lokality ke stavbě.)

Ale nešlo „jen“ o klarisky. Také na mnohé mužské kláštery menších bratří sv. Františka zapůsobil duch vanoucí z klášterů nesoucích Koletinu pečť

a nechaly jim dobrovolně provanout své ambity a cely. Takto duchovně spřízněni s koletinkami, jak se klariskám reformovaným Koletou začalo říkat, bratři poskytovali sestrám žádoucí duchovní službu.

Koleta nebyla uzavřena jen ve zdech svého kláštera, ale jako představená stojící za radikálními změnami v kláštorech dceřiných musela dosti cestovat. (I tady přeťval v platnosti pověřovací akt pro všechny kláštery, jež založí, vydaný vzdoropapežem Benediktem XIII.) A na svých cestách se setkávala už na zemi s těmi, s nimiž se později setkala v nebi, kupříkladu se sv. Vincencem Ferrerským, sv. Janem Kapistránem, či sv. Johankou z Arku.

Pochopitelně reforma neprobíhala hladce, jak by se mohlo z těchto řádků zdát. Zejména zpočátku byla Koleta nucena čelit různým protivenstvím. V řadě klášterů narážela na zatvrzelý odpor, avšak její příslovečná pokora, která ji jako nejkrásnější šperk zdobila od útlého dětství, dokázala velice často rozdrobit zeď nepochopení a z houževnatých odpůrků reformy se staly její horlivé zastánkyně. Samozřejmě ne všude, mnohokrát se musela smířovat i s neúspěchy. Nadto byla osočována z kdečeho, dokonce i z čarodějnictví. S Boží pomocí vše šťastně přestála a mohla pokračovat ve svém

Svatá Koleta z Corbie

velkolepém díle, které uzdravovalo klášterní společenství ve Španělsku, Itálii či ve Flandrech a které spočívalo v radikální reformě v duchu matky zakladatelky, tj. v rozhodnutí vést život v naprosté chudobě a vydělávat si na chleba prací svých rukou, bez ohledu na původní společenské postavení té které řeholnice – zmíníme-li jen dva z nejzásadnějších rysů.

Nejen tímto záslužným počínáním si Koleta vydobyla velké jméno. Dovedla číst v srdcích lidí, poznávat jejich myšlenky, dokonce i vzkřísila mrtvé. Slynela mimořádnou zbožností a láskou k trpícímu Kristu. Právě úcta k Umučenému formovala její osobnost, její zbožnost. Pátek co pátek rozjímala od šesté hodiny ráni do šesté hodiny večerní tajemství Kristových ran. Nejednou přitom upadala do extáze. Lidé si vyprávěli také o extázích, které prožívala po přijetí Eucharistie. Bůh ji zahrnoval nepřeborným množstvím milostí, jimiž vyvažoval, nebo lépe řečeno, jimiž převažoval ďáblova pokušení, jež dopouštěl, aby na jeho milovanou vyvolanou dopadala. Z těžkých duchovních bojů s odvěkým nepřítelem odcházela Koleta se vztyčenou hlavou.

Datum své smrti, 6. března 1447 (v Gentu), Koleta předpověděla. Jini předpovídali její brzké svatořečení, toto však byla předpověď lichá. Až v roce 1604 ji Urban VIII. prohlásil za blahoslavenou a až v roce 1807 Pius VII. za svatou.

Ve své závěti zanechala svým duchovním dcerám tento odkaz:

„Před sebezapíráním dává náš Pán přednost tomu, abychom nesly svůj kříž. Tím je miněn náš slib svatě chudoby. Těžkým křížem je, když se snažíme mít něco jiného než Jeho, který vzal kříž na svá ramena a na něm chtěl zemřít. Drahé dcery, milujte tuto nádhernou ctnost nade vše, tak jako ji milovali Ježíš Kristus, náš přeslavný otec sv. František a naše matka a paní sv. Klára.“

Poznámka:

⁽¹⁾ Bekyně byly ženy žijící životem řeholnic mimo tradiční kláštery. Nesložily sice řeholní sliby, protože buď neměly řeholní povolání, nebo nebyly do kláštera přijaty, ale rozhodly se zasvěcený život, opřený o modlitbu a chudobu, žít ve světě, případně ve vlastní komunitě.

Odpuštění – nejvzácnější dar

Apoštol Petr, smýšlející jako starozákonní člověk, položil jednou Ježíši otázku, zda má odpustit sedmkrát, tedy často. Tehdy dostal odpověď, která jím bezpochyby otřásla: „Neříkám ti až sedmkrát, ale až sedmasedmdesátkrát.“ (Mt 18,22) To znamená: vždy! Jinými slovy: „Pokud chceš být mým učedníkem, nauč se vždy všem všechno odpustit!“ Takový požadavek nenajdeme v žádném jiném náboženství, protože zcela převyšuje přirozenou danost člověka. A přece, právě tato ničím neomezovaná ochota odpouštět je klíčem ke štěstí a k pokoji na této zemi. Kéž bychom dokázali prosit o odpuštění a kéž bychom i my dokázali odpouštět druhým. „Ano, odpustíte-li lidem jejich prohřešky, i vám odpustí váš nebeský Otec.“ (Mt 6,14)

„Odpustit“ Bohu

Jako misionáři⁽¹⁾ se vždy znovu a znovu setkáváme s lidmi, kteří při těžkých životních ranách s bolestí zvolají: „Jak to mohl Bůh dopustit? To mu nedokážu odpustit.“ Například smrt mladé matky by mohla v dětech či v manželovi velmi hluboko narušit jejich důvěru v Boha. Nedokázali by mu odpustit, že dopustil toto utrpení. Často ho začnou nenávidět a následně vystoupí z církve. Lidé, kteří jsou takovými způsobem zkoušeni, žijí sice smířeni s rodinou, a dokonce i s okolím, ale s Bohem „vykopali válečnou sekeru“. Nedokáží anebo nechťejí Bohu odpustit, že dopustil něco tak bolestného. Pouze s citlivou pomocí a upřímnou modlitbou blízkých a hluboce věřících přátel anebo díky zájmu vnímavého duchovního otce a při pohledu na ukřižovaného Ježíše, Boha a zároveň člověka, lze přivést tyto lidi k tomu, aby své utrpení přijali z Boží ruky.

Když potom tento těžce zkoušený a trpící člověk pomocí modlitby znovu nabude víry, dokáže v této víře a pokoře Bohu důvěřovat. Tak to bylo i v případě trpícího Joba. Srdce, které bylo do té doby zatvrzelé, prožívá tento opětovně nalezený důvěrný vztah k Bohu jako smíření s ním a zároveň chápe, že vlastně zde nebylo nic, co by měl člověk Bohu odpouštět. Až když se duše smíří s Bohem, mů-

že do ní vstoupit pokoj, který je prvním plodem smíření. Jaké štěstí při tom člověk pocítuje!

Odpustit sobě samému

Odpustit sobě samému? V takové situaci se ocitneme nejspíše tehdy, když i navzdory nejlepšímu předsevzetím stále znovu upadáme do stejných chyb a hříchů. I kdyby to nebyla žádná těžká provinění, dokážou tyto chyby a nedokonalosti výrazně zatížit naše spolužití v rodině i v práci a rovněž mohou být překážkou na naší

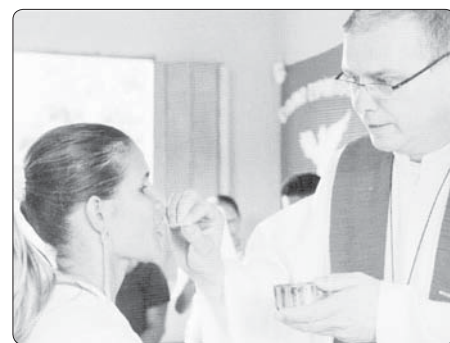
Truchlící davy po teroristickém útoku v dubnu 2017 ve Stockholmu

cestě křesťanské dokonalosti. Proti těmto slabostem musíme proto rozhodně bojovat. Když se nám to i přes veškerou námahu nepodaří, utěšuje nás Ježíš slovy, kterými utěšil i svatou sestru Faustynu:

„Je mi nesmírně milé to tvé rozhodné předsevzetí stát se svatou. Žehnám tvému úsilí a dodám ti příležitosti k sebezposvěcení. Buď ostražitá, aby ti neunikla žádná příležitost, kterou ti pošle má prozřetelnost k posvěcení. Nepodaří-li se ti danou příležitost využít, neztrácej klid, ale hluboce se přede mnou ponižuj a s velikou důvěrou se celá ponořuj do mého milosrdenství, a tak získáš více, než jsi ztratila, neboť pokorné duši se dává štědrěji, více, než oč sama prosí...“ (Deníček, 1361)

Tato Ježíšova slova jsou pro nás útechou i pomocí, abychom si dokázali odpustit. Jen když vždy znovu sami sobě odpustíme, můžeme také našim bližním vždy znovu darovat odpuštění. Protože pokud uznáme vlastní ubohost, dokážeme být milosrdní, „jako je soucitný váš Otec“ (Lk 6,36). Jak dobře nám to udělá, když jsme dobrotiví! Ano, prokázané milosrdenství působí v našem srdci jako balzám.

Jelikož člověk je stvořen k Božímu obrazu, je povolán milovat tak, jak miluje Bůh. V tom spočívá pravé štěstí. Nejvíce se Bohu stáváme podobnými, když napodobujeme jeho milosrdnou lásku tím, že odpouštíme, ale také tím, že sami prosíme o odpuštění. Tuto odpouštějící lásku, kterou denně potřebujeme, si musíme od Boha vyprosit. Když o to prosíme, otevíráme tím svoji duši pro tento dar – odpustit všem lidem. Tuto milost chce Bůh, samozřejmě, darovat každému. Odpuštění spočívá rovněž v rozhodnutí, že druhému nechceme dělat výčitky ani se mu pomstít za způsobené zlo. Kolik se tím může uzdravit! Protože tehdy spadne z duše tíha, která je v mnohých případech příčinou psychických i fyzických nemocí. Nesmířlivý člověk se dělá neschopným přijmout Boží odpuštění, protože jeho srdce se před ním uzavírá a zatvrzuje. Pokud však s Boží pomocí učiní první krok a smíří se se svým protivníkem, zatvrzelé srdce změkne. Dokonce zmizí i pocit jistého odcizení se Bohu, které člověka trápí často jen proto, že se svým postojem nesmířitelnosti vzdálil od svého bližního. Odpuštění je skutečně ten nejvzácnější dar, který si navzájem můžeme darovat.

Má-li někdo problém odpustit, měl by poprosit Ježíše po přijetí svatého přijímání: „Pane, odpusť ty ve mně této osobě, protože já to nedokážu.“

Pokud s druhými jednáme pokorně a láskyplně, přináší to jednotu – jeden z nejvznešenějších plodů odpuštění. V tom je zářivým příkladem velký ukrajinský apoštol jednoty, svatý arcibiskup Josafat Kuncevič (1580–1623). Odpustil svému vrahovi a všem, kteří mu usilovali o život za to, že jako mnich a biskup ká-

zal o věrnosti papeži a mnohé pravoslavné přivedl k jednotě s Římem. A Bůh učinil zázrak. Všichni ti, kdo se podíleli na mučení tohoto pastýře duší, se obrátili u rakve s jeho neporušeným tělem. Kdyby svatý Josafat nebyl odpustil, nebyla by vyslyšena jeho modlitba za jednotu křesťanů. Také naše modlitba je vyslyšena do té míry, v jaké odpouštíme. Odpouštění dokáže všechno napravit, promění nenávisť v lásku, „peklo“ v „ráj“ – nejdříve ve vlastním srdci, ale potom i v rodině a společnosti.

Odpustit ano, zapomenout ne?

Ačkoliv má člověk vůli odpustit, může se stát, že si vždy znovu vzpomene na způsobené zranění, především tehdy, když

jsou následky viditelné anebo neustále přítomné, například újmou způsobenou zákrokem lékařů. Kdo chce v takovýchto případech následovat Ježíšovu lásku, musí reagovat tak, jako by se nikdy nic závažného nestalo, ačkoliv pocity volají po odplatě. Kdo chce odpustit, již odpustil. Je to v první řadě otázka vůle. Naší přirozenosti však musíme dát čas, než bolest a emoce doznějí.

Vzpomínka na utrženou křivdu a utrpení může vždy znovu vyvolat frustraci, hněv, anebo dokonce i agresivitu a člověk si může myslet, že skutečně neodpustil. Ale ano! Chtít odpustit znamená odpustit! Pokud jsme odpustili, je tato frustrace anebo hněv spíše projevem bolesti než důkazem nesmiřitelnosti. Tato bolest neumen-

šuje a neznehodnocuje odpuštění; právě naopak, dává nám možnost, abychom odpuštění vždy znovu obnovili a prohloubili, čímž roste naše pokora a láska. Potom zažijeme zázraky lásky a v našich srdcích i rodinách prožijeme Velkou noc. Když si my necháme odpustit a všem také odpustíme, může v nás působit milost vykoupení a zakusíme radost zmrtvýchvstání: odpuštěná vina se stane pramenem radosti, jednoty a pokoje.

*Z Vítězstvo Srdca 121/2018 přeložil -dd-
(Redakčně upraveno)*

Poznámka:

⁽¹⁾ Misionáři Rodiny Panny Marie. [pozn. překl.]

O Otčenáši – Otec nás všech

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

době – ale nejspíš v každé – všichni velice zohledňují. Jaké slovo chybí v Otčenáši, který se denně modlíme? Abychom si ušetřili čas, řeknu vám jej já: chybí slovo „já“. Nikde není „já“. Ježíš učí, abychom v modlitbě měli na rtech slovo „Ty“, protože modlitba je dialogem: posvět se jméno tvé, přijď království tvé, buď vůle tvá. Nikoli „Já“, to nejde. A potom přechází ke slovu „my“. Celá druhá část Otčenáše je skloňována v první osobě množného čísla: „chléb náš vezdejší dej nám dnes, odpusť nám naše viny, neuveď nás v pokušení, zbav nás od zlého“. Dokonce i ta nejzákladnější lidská potřeba, jakou je prosba o pokrm na utišení hladu, je v plurálu. V křesťanské modlitbě nikdo neprosí o chléb pro sebe: chléb můj vezdejší dej mi dnes. Nikoli, nýbrž: chléb náš dej nám, všem chudým světa. Nezapomínejme, že chybí slovo „já“. Modlitba užívá slov „ty“ a „my“. To je správné Ježíšovo učení. Nezapomínejte na to.

Proč? Protože v dialogu s Bohem není prostor na individualismus. Nevystavují se na odiv problémy, jako kdybych na světě byl pouze já. K Bohu nestoupá modlitba, která by nebyla modlitbou společenství bratří a sester, nás. Jsme ve společenství, jsme bratři a sestry, jsme lid, který se modlí, „my“. Kdysi se mne jeden vězeňský kaplan zeptal: „Otče, co je protikladem slova »já«?“ Odpověděl jsem

naivně: „Ty.“ On mi však řekl: „Takto začíná válka. Proti »já« stojí »my«. Pokoj je společný nám všem.“ Takto krásně mne poučil onen kaplan.

V modlitbě si křesťan nese všechny těžkosti lidí, s nimiž žije. Když se den chýlí ke konci, sděluje Bohu bolesti, které prožil; klade před něho tváře přátel i nepřátel, které nezahání jako nějaké nebezpečné roztržitosti. Jestliže si někdo nevšimne, že kolem něho jsou trpící lidé, nesoucí s pláčem chudých a na všechno si zvykl, pak to znamená, že jeho srdce je jaké? Chřadne? Ještě hůře: je z kamene. V tomto případě je třeba prosit Pána, aby se nás dotkl svým Duchem a obměkčil naše srdce. „Pane, obměkči moje srdce.“ To je krásná modlitba: „Pane, obměkči moje srdce, aby chápalo a bralo na sebe všechny problémy a všechny bolesti druhých.“ Kristus nepřecházel kolem ubohosti světa bez pohnutí. Pokaždé, když postřehl něčí samotu, nějakou bolest těla i ducha, zakusil mocný soucit, takový, jaký vnímá ve svých útrobách matka. Tento soucit – nezapomeňme na toto tak křesťanské slovo – je klíčovým slovem evangelia. Je tím, co přiměje milosrdného Samaritána přistoupit k raněnému člověku ležícímu u cesty, na rozdíl od těch druhých, jejichž srdce bylo tvrdé.

Můžeme si klást otázku: Jsem ve své modlitbě otevřen volání blízkých a vzdále-

ných? Anebo považuji modlitbu za jakýsi druh anestetika, abych mohl být klidnější? Kladu otázku, a každý ať si odpoví sám. V tomto druhém případě bych byl obětí hrozného nedorozumění. Moje modlitba by už nebyla křesťanská, protože plurál, kterému nás Ježíš učí, mi nedovoluje mít pokoj sám a umožňuje mi cítit odpovědnost za moje bratry a sestry.

Jsou lidé, kteří zdánlivě nehledají Boha, ale Ježíš nás nechává modlit se také za ně, protože Bůh tyto lidi hledá nejvíce ze všech. Ježíš nepřišel kvůli svatým, nýbrž kvůli nemocným (srov. Lk 5,31), to znamená pro všechny, protože, kdo se domnívá, že je zdravý, ve skutečnosti není. Usilujeme-li o spravedlnost, nepovažujme se za lepší než druzí. Otec dává vycházet svému slunci pro zlé i pro dobré (srov. Mt 5,45). Otec má rád všechny! Učme se od Otce, který je stále dobrý ke všem, na rozdíl od nás, kteří dokážeme být dobří jenom k někomu, kdo mi vyhovuje.

Bratři a sestry, svatí i hříšníci, všichni jsme bratry, milovaní tímž Otcem. A na sklonku života budeme souzeni podle lásky, podle toho, jak jsme prokazovali lásku. Nejenom sentimentální lásku, nýbrž soucitnou a konkrétní podle evangelního pravidla, které si pamatujte: „Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších, pro mne jste udělali.“ (Mt 25,40) Tak praví Pán.

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádía Vatikan*

Exercicie, aneb duchovní cvičení

Máme za sebou první dva měsíce roku a mnozí z nás jistě uvažují o tom, že by letos chtěli více prohloubit svůj duchovní život. Pro tuto příležitost se nabízí nepřeborné množství duchovních cvičení a exercicií. Ono vlastně i samotné slovo „exercicie“ pochází z latinského slova *cvičenie*, *cvičit*.

Asi největším mistrem v duchovních cvičeních byl sv. Ignác z Loyoly (1491–1556), který vyvinul metodu duchovních cvičení rozložených do 30 dnů. Velký důraz kladl na to, aby se během exercicií zpytovalo svědomí, člověk se usebral

a rozjímal o Božích velkých dívech a skutečích, modlil se jak nahlas, tak v duchu a tím potvrdil, že rozumí tomu, co rozjímá. Svatý Ignác říkal, že podobně jako chůze a běh jsou cvičením pro tělo, tak pro duši jsou zase cvičení duchovní, která jí pomohou a připraví ji odrazit od sebe jakékoli závislosti, a poté, co jsou odstraněny, pomáhají nastavit vlastní život na spásu duše a spásu dále hledat a nacházet. Takže exercicie

P. Francisco de Paula Vallet

jsou vlastně kombinací modlitby, rozjímání, přednášek, vyučování ve víře, volného času, ticha, mlčení a času pro duchovní rozhovor s knězem, který pomůže najít řešení pro různé těžké životní situace. A samozřejmě čas pro zpověď.

Jak jsme již řekli, sv. Ignác rozplánoval duchovní cvičení do třiceti dnů. Ovšem španělský jezuita P. Francisco de Paula Vallet (1883–1947), kněz s pověstí svatosti, rozpoznal, že pro dnešního člověka je mnohdy těžké věnovat se duchovním cvičením celý měsíc. Proto upravil Ignácova duchovní cvičení do 5 dní (někdy 6) a v této formě jsou velmi často nabízena i v současnosti.

Má ještě někdo pochybnosti, jestli se na nějaké exercicie přihlásit? Zde je několik důvodů, proč neotálet:

- vedou k prohloubení víry, pomáhají víru lépe pochopit a poznat její poklady, což je důležité zvláště u nových konvertitů ke katolické víře;

- souží-li vás životní zkoušky a pokušení, najdete díky nim sílu je přemoci;
- stal-li se váš duchovní život vlažným a zevšedněl, nebo máte-li pochybnosti o víře a jste-li si nejistí, naleznete díky nim pevný postoj a správný směr;
- stojíte-li před důležitým životním rozhodnutím, nebo máte-li potíže v rodině, s výchovou dětí nebo v zaměstnání, pomohou vám exercicie vidět věci zase jasně;
- když chcete pokročit v duchovním životě, mohou právě exercicie vést ke svatosti;
- chcete-li mít intenzivnější vztah s Bohem, jsou tou nejlepší školou modlitby a tato škola je k dispozici všem;
- zneklidňují-li vás světové události či krize v církvi, pomohou vám získat správný náhled na věci a vnitřní klid.

Neříkejte, že nemáte čas (pět dní není zase tolik pro to, aby člověk získal věčnost v nebi), že nejste žádný učenec a toto je pro vás moc „vysoko“ (stejně jako Ježíšova kázání byla pro obyčejné lidi, i exercicie jsou hodně srozumitelné), že máte síce touhu po duchovním životě, ale nejste katolíci (kde jinde více poznat pravdy víry a základy katolické nauky, než na exerciciích), protože na konci duchovních cvičení jistě s radostí řeknete: „Teprve nyní vidím, že jsem je skutečně potřeboval.“

Zveme všechny lidi dobré vůle na

NOČNÍ MODLITEBNÍ PROCESÍ NA VELEHRAD s úmyslem vyprosit odmítnutí ratifikace Istanbulské úmluvy (a všech dokumentů či směrnic prosazující gender ideologii) a za ochranu tradiční rodiny, manželství a nenarozeného života.

Tato akce se koná pod záštitou kardinála Mons. Dominika Duky a olomouckého arcibiskupa Mons. Jana Graubnera.

Termín: z 8. na 9. března 2019 (pátek – sobota) • **Trasa:** Staré Město u Uherského Hradiště – Velehrad.

Organizace poutě: 22.30 hod. – zahájení v kostele Svatého Ducha ve Starém Městě, přednáška: *Tradiční rodina a gender ideologie* (JUDr. Mgr. Anton Chromík, PhD., lídr Slovenského dohovoru za rodinu) – modlitby, informace, požehnání na cestu • 23.30 hod. – začátek pěšího procesí směrem na Velehrad • cca ve 2.00 hod. – mše svatá v bazilice na Velehradě, hlavní celebrant: pomocný českobudějovický biskup Mons. Pavel Posád • 3.40 hod. – odjezd autobusem do Starého Města k zaparkovaným autům a k vlakovému nádraží.

Více podrobností na www.veceradlo.cz.

V olomoucké arcidiecézi začal jubilejní rok sv. Cyrila

Liturgickou a akademickou oslavou 14. února byl v olomoucké arcidiecézi zahájen jubilejní rok ke 1150. výročí úmrtí sv. Cyrila.

U příležitosti společné cesty předsedů poslaneckých sněmoven českého a slo-

venského parlamentu na česko-slovenskou připomínku 1150 let od smrti sv. Cyrila v Římě (21. – 22. března) byla ustanovena i delegace za ČBK: Mons. Ladislav Hučko a Mons. Antonín Basler. Hlavními body programu by měla být boho-

služba v bazilice sv. Klimenta spojená s pietním aktem u hrobu sv. Cyrila, soukromá audience u Svatého otce a oslava 95. narozenin slovenského kardinála Jozefa Tomka.

Podle www.cirkev.cz

Zjevení Božského

Tvář na Turínském plátně

Dne 8. září 2017 přednesl arcibiskup Dr. Karl Braun v diecézním muzeu v Bambergu u příležitosti otevření výstavy Turínského plátna podnětnou úvahu na téma „Od tváře ke tváři – setkání zvenci dovnitř“. Provází pozorovatele a otevírá mu setkání s „mužem na pohřebním plátně“, poklady živého vztahu ke Kristu, Slovu Božímu, které se stalo člověkem.

O jednom prelátovi, který byl velkým znalcem a podporovatelem umění, se vypráví tato anekdota: Když umíral, držel mu jeden z přítomných před očima křížifix, aby se k němu ve smrtelném boji upnul. Umírající se na něj podíval a řekl zlomeným hlasem: „Dolnorýnská práce, pozdní 14. století, nižší hodnoty.“ A pak se rozloučil s tímto světem.

Odras skutečnosti přesahující smyslové poznání

Tento poněkud podivný příběh je jistě vymyšlený. Popisuje ale výstižně zacházení s uměleckými předměty, o kterých víme všechno možné, ale jejich vlastní smysl nám uniká, protože se ptáme jenom na vnější účel a cenu. Také na Turínském plátno bychom se mohli dívat jenom z vědecko-pragmatických hledisek, hledět, určovat a s tím se spokojit – aniž bychom se zajímali o jeho pozadí, o jeho duchovní výpověď. Na to se hodí Goethův výrok: „Máte v rukou části; chybí však bohužel duchovní vazba.“ Ale my se chceme „duchovní vazbou“, která nás brání od setrávání na „částech“, bránit před fixací na jednotlivostech, abychom se přiblížili „muži na tom plátně“.

Když tedy posuzujeme plátno očima víry, ukazuje se nám jako skutečnost přesahující svět. Tady myslím na slova z žalmu: „Já budu ve spravedlnosti hledět na tvoji tvář, při probouzení se nasytím tvým obrazem...“ (Ž 17,15) Toto vidění mrtvého na plátně a vidění jeho tváře, nad níž už leží paprsky zmrtvýchvstání, je pokročením na cestě z vnějšku do nitra, abychom pochopili události Velkého pátku a Bílé soboty a hlouběji se ponořili do nezměrné a nevyzpytatelné lásky Ukřižovaného.

Význam obrazů pro křesťanskou víru

Potřebujeme my věřící vlastně takový obraz? Nemůže se víra obejít bez vnějšího obrazu Krista, nestačí čistě duchovní po-

hled a poznání jeho osoby? Neměl pravdu mystik Gerhard Teersteegen, když řekl: „Ach, kdyby byl můj duch tak čistý, bez obrazu a tichý, podobný bílému listu, na který se dá psát, pak by Boží Syn paprsky svého světla namaloval v mé duši divukrásný obraz.“

Potřebujeme tedy viditelný obraz Ježíše Krista, nebrání nám v hlubokém pohledu a přístupu k neviditelné skutečnosti původního obrazu? Nestačí čistě duchovní pohled, bez obrazu? Jsou tedy potom na jedné straně dokonalí, „pokročilí“ křesťané, kteří nepotřebují viditelné zobrazení Krista, a na druhé straně ti „slabí“, ti „primitivní“ křesťané, kteří nejsou ještě schopni uctívat Boha v duchu?

Odpověď na tuto otázku můžeme vzít z definice druhého koncilu v Niceji v roce 787, čili z doby byzantského sporu o obrazy. Podle tohoto prohlášení koncilu je zobrazování Ježíše Krista, který svým vtělením přijal viditelnou podobu v prostoru a čase nejenom dovoleno, ale má být velmi podporováno. My lidé můžeme duchovno pochopit jenom v kategoriích prostoru a času. Kdyby byl duchovní pohled „dostačující sám o sobě, pak by Věčné slovo mohlo k nám přijít jenom v duchovní podobě“. (J. P. Migne: *Patrologiae cursus, series graeca*, Paris 1857, PG 99, 33 6 D, 221) Uctivý pohled na viditelný obraz Krista „pomáhá duchovní kontemplaci, takže oběma se posílí naše víra v tajemství spásy“. (*Tamtéž*)

Celými lidskými dějinami a všemi náboženstvími se táhne touha ukázat Boha co nejnázornějším způsobem. Tato touha se splnila v Ježíši Kristu. V něm se stal neviditelný Bůh viditelným – viditelným v individuální lidské existenci. Naše hledání jeho autentické podoby bylo přesvědčivě zodpovězeno na Turínském plátně. Přitom trváme na tom, že nikdo není povinen věřit v pravost plátna. Církev zde proto nemluví o relikvii, protože neexistují dosud stoprocentní vědecké důkazy o autenticitě

plátna. Označuje je spíše jako „krví napsanou ikonu“, jak řekl papež Benedikt XVI., který ale sám neměl žádné pochybnosti, že se jedná o pohřební plátno Kristovo, protože „odpovídá všemu tomu, co píše evangelia o Ježíši, který byl okolo poledne ukřižován a okolo třetí hodiny odpoledne zemřel“. (*Meditace před Turínským plátnem 2. května 2010*)

Zkušenost existence a bezprostřední blízkosti Boží

Nehledě k otázce autenticity plátna a jeho náboženského poselství získávám při pozorování tohoto plátna dojem, který přejí prožít všem těm mnoha lidem, kteří nemají klasický přístup ke křesťanské víře, ale kteří vnitřně hledají Boha a spiritualitu, kteří svému životu dávají smysl a naplnění. Těmto lidem přejí, aby při pohledu na „muže na plátně“ pocítili, že Bůh je blízko. Hmota ho zahaluje často jenom jako papírový závěs, takže za ním můžeme poznat skutečnost, „na níž spočívá naše bytí, a ze které se stále znovu objevuje a žije“. (Josef Pieper)

U otázky autenticity plátna jde podle mého mínění o míru pravděpodobnosti, která se nedá nikdy zodpovědět slovem „správný“ nebo „špatný“, ale vždy jen vyjadřuje stupeň pravděpodobnosti. V našem případě se dostáváme k závěru: Existuje velmi vysoká pravděpodobnost, že muž v hrobovém plátně ve smyslu zprávy o umučení je jedinečný, a proto jde o Ježíše z Nazareta.

Uvažování o plátně nemá být tedy v absolutní rovině a nesmí v žádném případě překážet naslouchání Slovu Kristovu. Nemá také omezovat celistvost naší věrouky, v jejímž centru jsou slovo Boží a svátosti – zvláště Eucharistie – jako místa setkání s Pánem. Hrobové plátno nemá být uctíváno samo o sobě, ale má ukazovat důrazně na Toho, koho představuje. Míří „anagogii“, vyzvednutím obrazu, nad hranice viditelného, nad dosud neviděné jsoucno. Na Turínském plátnu nemůže spočívat víra v Krista, ale přivádí nás k setkání s ním, s Pánem.

Ve tváři se projevuje celá osoba

Tělo otisklé ve hrobovém plátně ukazuje tvář, která nás zve: „Hledej moji tvář!“ (srov. Ž 27,8) Svatý Augustin z Hippo byl osloven tímto pozváním a odpověděl:

„Nehledal jsem žádnou odměnu od Tebe, ale Tvoji tvář... Vytrvale chci pokračovat v tomto hledání. Protože nechci hledat nic bezvýznamného, ale Tvoji tvář, Pane, abych Tebe nezaslouženě miloval, abych nenašel nic cennějšího.“ (*Expositiones ad Psalmos*, II, 26,1 nn)

Hebrejské slovo pro „tvář“ znamená stranu, kterou se člověk obrací ke druhému, aby ukázal, že se sám obrací k němu. Tvář, obličej člověka, je nejvýznamnější částí těla, je celkovým výrazem osoby. V ní se zrcadlí její nejvnitřnější pohnutky, její myšlenky, plány, úmysly, sklony a pocity, zkrátka to, čím se projevuje živá, osobní jedinečnost. Bůh je sice ze své podstaty neviditelný, ale přesto mu Bible přisuzuje obraz tváře. Tím ukazuje, že v Bohu existuje to, čím je pro nás lidi tvář.

Vtělené slovo je Boží tvář

Celý biblický příběh odhaluje a postupně znázorňuje božskou tvář, až do jejího úplného zviditelnění v Ježíši Kristu. V něm, kterého bylo možné vidět, slyšet, cítit, nabyla Boží tvář konkrétního lidského vzezření. Na něm leží božská záře, září sláva Otcova. (srov. 2 Kor 4,6) „Kdo viděl mne, viděl Otce.“ (Jan 14,9) Ale všichni, kteří se k hrobovému plátnu nezaujatě a s úctou blíží, vám potvrdí: To nejpůsobivější na něm je obličej. V něm spočívá něco většího než jenom silné lidské sebevědomí. Tady vládne vědomí Ukřižovaného, zcela sjednocené s Otcem, které se nedá srovnávat se žádnými možnými druhy mystických sjednocení.

Kdo nezůstane jenom u vnějšího pozorování, ale nechá se vtáhnout „dynamikou“ této tváře a její mlčenlivé blízkosti do

niterného pohledu očima duše, tomu se přihodí to, co vykřikl Paul Claudel před turínskou tvář Kristovou: „To není jenom obraz – to je On sám!“ Je to zjevení „božského v člověku a člověka v Bohu“. (Christoph kardinál Schönborn OP) Je to nesrovnatelný a natrvalo upoutávající obličej, z něhož promlouvají stejným způsobem mírnost i výzva, slitování i soud. Je to suverénní a v sobě odpočívající tvář, v níž se sjednocuje všechno, co je pravdivé, dobré a svaté. Je to především ještě neobjevený „kámen mudrců“.

Nechej se obrazem uchvátit

Je jenom jedna metoda, jak této tváři porozumět a jak si jí vážít: Nepokoušet se ji uchopit a prohlédnout, ale jenom na ni mlčky pohlížet v modlitbě opravdu dlouho a nechat se jí uchvátit. Snažit se v ní najít sám sebe: ...v jeho obrazu / se sám uvidíš / nechod' Mu z očí / prohlédni si Ji do sytosti / v Něm jsi v obraze / jeho pohled ti padne do oka / spálí falešný obraz o sobě / On se chce do tebe zobrazit / sám ustup do pozadí / až se staneš průhledným / protože kdo se stane průhledným / stane se sám světlem.“ (Andreas Knapp)

Takové osvícené nazírání – to znamená rozšířené, uklidňující vidění, nachází své naplnění v mystickém „patření“, které uzdravuje a dává sílu. Přináší komunikaci beze slov. Jako sám ze sebe se uskuteční vnitřní rozhovor s Kristem, jehož obličej bude každý pozorovatel vnímat jinak. Pán se zjeví, jak píše Origenes, „každému v té podobě, jaká je přiměřená jeho schopnostem a jeho zdraví“. (c. Celsum 6, 77) Stále mne ale tato tvář zve, aby se stala obrazem, do kterého se „uschovám“.

V době převažující „kultury obrazu“

K tomu nás může pozvat Turínské plátno v době převažující „kultury obrazu“ a „nazírajících lidí“, kteří toto vyžadují. Dnes přijímáme téměř 80 % všech informací přes obrazy. Také těch lidí, kteří se nechají ovlivnit sugestivní přitažlivou silou této tváře a jejím vyzařováním nadpřirozena. Ve smyslu „pastorace obrazem“ je možné přispět k tomu, aby „těkavý pohled digitálních nomádů“ byl přiveden k pohledu na tento obraz, aby spatřili život v hloubce a smysluplně a uvážili v naději a důvěře, že ne všechno běží do prázdna a že svět nevyšel z tmavého koutu, kam se zdá, že dnes upadl.

V této souvislosti připomeňme také apoštolský list *Novo millennio ineunte* svatého papeže Jana Pavla II., v němž vyzývá věřící, aby intenzivně pozorovali tvář Pána, aby získali misionářský elán k nové evangelizaci (srov. zvláště kapitolu II., č. 16–28).

Příprava na konečný pohled na jeho tvář

O co intenzivněji se podíváme na tvář Ježíšovu, o to více se účastníme na jeho poslání pro lidi. Patření na něho není pouze „informativní“, ale také život proměňující. Pozorování této tváře je pro nás úkolem, abychom jeho, který na sebe vzal utrpení nás všech, poznávali ve tvářích bližních a setkávali se s nimi s pomocí a s posvěcením. To, ale předpokládá, abychom ve svých tvářích zrcadlili Pána tím, že budeme vyjadřovat jeho smýšlení v nás, až nakonec dozrajeme k jeho obrazu a „dospěli tak, že se uskuteční Kristova plnost“. (srov. Ef 4,13)

Na cestě k tomu zůstává stále náš pohled zaměřený na Ježíše Krista tím, že ho očekáváme plni živé naděje, protože „Hle, on přichází s oblaky, každý ho uvidí, dokonce i ti, kteří ho probodli“ (Zj 1,7). „Ano, my všichni uvidíme jednoho dne k radosti nebo bolesti tuto svatou tvář, která byla lidmi bita a zbavena cti; uvidíme ty ruce, které byly přibity na kříž; ten bok, který byl proboden. Všechno toto uvidíme; a to bude pohled na živého Boha.“ (bl. John Henry Newman)

„O tobě řeklo mé srdce: »Hledej jeho tvář.« Tvou tvář hledám, Hospodine, svou tvář mi neukrývej.“ (Ž 27,8)

*Z Kirche heute 11/2017 přeložil -mp-
(Redakčně upraveno)*

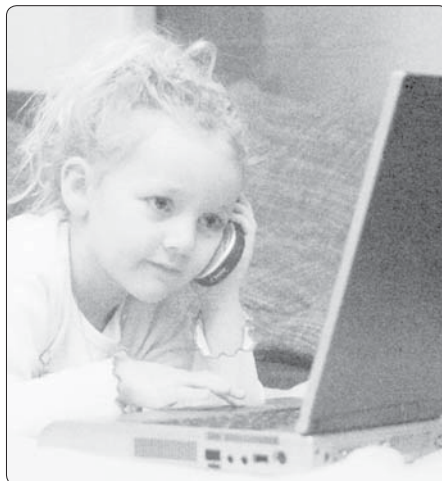
Nejvyšší čas zamyslet se nad používáním médií

Když televize, internet, smartphone určují průběh všech dní

Stěží se dá uvěřit tomu, že Rakušané a Němci stráví konzumováním médií více času než spánkem, totiž devět hodin denně! A pro mládež je smartphone, otevřený přístup k internetu věcí, které se nedokáží zřít: 97 % z nich používá „chytrý“ přístroj, který slouží jako telefon, videokamera, fotoaparát, jako kapesní lampa, záznamník, hodinky nebo budík...

Média opanovala náš všední den a hluboce změnila náš život. Je nejvyšší čas toto si uvědomit a zamyslet se nad tímto jinak velmi užitečným prostředkem.

Co je to vůbec médium? Něco jako zprostředkovatel, dopravce zpráv, informací, osobních sdělení. Ve velké rozmanitosti se nám nabízí tyto informační přístroje: rozhlas, televize, noviny, plakáty, filmy, videa, knihy, CD, počítače, telefony nejrůznějšího druhu... a ovšem také internet. V roce 2016 bylo na světě 3,4 miliardy uživatelů internetu a počet webových stránek se pohyboval okolo jedné miliardy. Obrovská, nedohledná nabídka informací všeho druhu, dosažitelná pro každého, kdo umí tyto prostředky obsluhovat.

Pro rodiče je velkým pokušením posadit už malé děti před obrazovku

To má mnoho předností a poskytuje plno možností. Můžeme získat poznatky z nejrůznějších oblastí, rozšířit si svůj horizont. Cenné přednášky jsou nám dodány až do domu. To zase otevírá možnost vytvořit si mínění v důležitých otázkách, orientovat se. V oblastech pro nás důleži-

tých se můžeme dovědět aktuální stav vědomostí. Jaké obohacení také pro smysly: nabízí se obdivuhodná hudba v nejvyšší kvalitě, stejně tak obrazy a filmy ve skoro nepřekonatelné kvalitě. Je možné udržovat přátelství na velké vzdálenosti, lze poskytovat pomoc v nouzových situacích, vzbudit soucit a rozdělit se o radost...

Všechno toto dělá média tak atraktivními a umožňuje jim vítězné tažení, jakým se vyznačuje dnešní život. Právě ta fascinace, která vychází z těchto nabídek, má ale také svoje stinné stránky. To je dnes, když jsme v zajetí světa médií, zvláště oči vidné. Proto budeme o tom v dalším pojednání mluvit.

Nejprve je tu skutečnost, že mediální sféra je mohutným hospodářským činitelem, oblastí, v níž komerční zájmy hrají přednostní roli. Vždyť tradiční média, jako rozhlas a televize, jakož i oblast tisku musí bojovat se ztrátami, zvláště u mladší generace.

Zde se bojuje o podíl na trhu a o kvóty, protože jde o to, aby uchvátily pokud možno největší kus z koláče reklamy, miliardové obchody. Jenom s reklamou mohou přežívat noviny, rozhlas, televize, časopisy (včetně vydání online). Proto tam reklama udává tón. Ji jsou obětovány dokonce titulní stránky novin. Také se postupně stírají hranice mezi reklamou a redakčním textem, vytváří se inzerční okolí pro vstupy, zařazují se ve filmu a televizi...

Aby byly pro inzerenty atraktivní, musí oslovit pokud možno nejpočetnější publikum. A to má následky pro obsah. Servíruje se co nejvíce lehká strava, intelektuálně nenáročná, zprávy se podávají v pokud možno zábavné formě s efekty, čímž se působí na city a rozkoše. Z každé novinky se dělá malá senzace.

A tak vzniká časopis k prolistování – typické pro noviny rozdávané zdarma v metru nebo rychlodráze. Velké obrazy, masivní strhující tituly, málo textu, mnoho pohoršlivých inzerátů a obrazů... V rozhlase: hudba (všude stejná), krátká hlášení – a často směšné žvásty...

Čtenář, posluchač, se domnívá, že je běžně zpraven o stavu věcí, ale ve skutečnosti není vážně informován. Vždyť co je podrobnější, jeví dnes se skoro jako nepřijatelné.

A všimněme si další důležité věci: To, co se nám předkládá v běžných tištěných a elektronických médiích, není neutrální. Je sestaveno novináři, kteří – jako všude – chtějí mít úspěch a dělat kariéru. Pro ně je důležité, aby dobře pochodili u kolegů. A ti jsou zaměřeni úžasně stejnorodě. Novinář chápe sám sebe především jako kritika, a snaží se o „nové“ ideje, jeho politickým vyznáním je převážně levice a příklon k Zeleným. Podle toho si vybírají témata, podávají zprávy a komentují časové události a zvou své hosty k diskusím. Toto všechno se zdáním největší objektivitě...

Tato okolnost má rozhodující význam. Kdo dnes čte noviny nebo se dívá na televizi, nesmí zapomenout na tuto skutečnost, aby zabránil, že podobným způsobem

V zajetí mobilů, samozřejmě také v dopravních prostředcích

bem bude ovlivňován jako obraz člověka a světa. I církevní média se musí v tomto ohledu chápat kriticky.

Jak máme tedy zacházet s médii? Zdájí se mi být důležité tři zásady:

První zásada: Boj s informační záplavou

Protože jsme zvědaví a necháváme se svést, vystavujeme se snadno přebytku mediálního konzumu a uklidňujeme se tím, že musíme být informováni o všem. Pak vznikají tyto rituály: Někdo přijde domů – a stiskne tlačítko televizoru, spustí počítač. Člověk nastoupí do metra a vytáhne mobil, vedle něho leží smartphone a reaguje na každé pípnutí...

A když už je ponořen ve světě médií, vyplyne z prvního to druhé: Prohlédne si programy, kliká v počítači zleva doprava a stráví hodiny s informacemi, zprávami, filmy, které vlastně neměl v úmyslu vidět.

Když se na to kriticky podívám, popisují situace, do kterých sám upadám. A je pro mě dobře, když si uvědomím, že je nejvyšší čas vypnout! Někdy to musí udělat moje paní.

A potom ještě něco: Občas se zamyslet a kriticky zhodnotit své zvyklosti. Musím to všechno vědět? Je to pro mě užitečné?

Druhá zásada: Boj proti splynutí s většinovým smýšlením

V hlavních médiích se nám nabízí jenom poměrně malé spektrum z množství událostí, které se ve světě staly. Je to způsobené uniformitou žurnalistiky a velkou koncentrací médií. Jsme proto v nebezpečí, že všichni nosíme na očích stejně klap-

ky a považujeme za důležité to, co nám uznaná média předkládají.

Právě proto, že jsme křesťané, bychom měli úmyslně hledat jiné zdroje jako protiklad k povrchním všedním informacím. Bohudíky, existují takové zdroje. Myslím na množství dobrých knih křesťanských autorů. To, co se nám jeví jako zajímavé, bychom měli dále doporučovat. Také křesťanské časopisy, nebo jenom určité články z nich. A potom mnoho portálů na internetu, které nám z pohledu víry osvěcují a rozšiřují náš obzor výběrem z toho, co nám obvyklá média nabízejí.

A třetí zásada: Zpracovat informace místo toho, abychom dále konzumovali

Jistě, mediální konzum nás může také bavit, odvádět nás od všedních starostí... Ale v konečném důsledku sledujeme média přece jenom proto, abychom pokročili ve svém osobním vývoji. A pak nám přinesou tyto mnohé informace užitek jenom tehdy, když budeme schopni je uspořádat, když se budeme jimi vědomě probírat a zkoumat jejich význam. A to vyžaduje přemýšlení, tedy odstup. Není k ničemu informace stále v sobě hromadit, jenom tak pro zábavu.

Tato reflexe se podaří tehdy, když v osobní výměně myšlenek pohovoříme a zvážíme, co jsme se dověděli. Někdy to také probereme ve sporech. Rozhovory mohou proběhnout v rodině nebo s přáteli. Tím se v některých rodinách prolomí kruh mlčení, který se dostaví tehdy, když se každý posadí se svým přístrojem do jiného kouta, vyběhne ven z reálného světa a uteče do virtuálních prostor pseudozážitků.

Je nejvyšší čas pěstovat rozhovor se svými bližními místo toho, abychom se nechali obveselovat vzdálenými „přáteli“.

A pak je zapotřebí vyhradit si ve všedních dnech chvíli klidu, kdy přístroje vypneme nebo odložíme a prosíme Ducha Svatého, aby stál při nás, abychom dokázali rozlišit důležité od nedůležitého, správné od falešného, zlé od dobrého... Chvilce, kdy se budeme moci zklidnit uprostřed světa, který požaduje, abychom byli vždycky telefonicky dostupní a museli ihned odpovídat na každou sms nebo e-mail.

*Z VISION 2000 – 5/2018 přeložil -mp-
(Redakčně upraveno)*

Liturgická čtení -

dokončení ze str. 3

Jak to, že vidíš třísku v oku svého bratra, ale trám ve vlastním oku nepozoruješ? Jak můžeš říkat svému bratru: »Bratře, dovol, ať ti vyndám z oka třísku«, a sám nevidíš ve svém oku trám! Pokrytče! Napřed vyndej ze svého oka trám, a teprve potom budeš dobře vidět, abys mohl vyndat třísku z oka svého bratra.

Není dobrý strom, který dává špatné ovoce, ani zase špatný strom, který dává dobré ovoce. Každý strom se pozná po vlastním ovoci. Z trní nesbírají fíky a z bodláčí nesklízejí hrozny. Dobrý člověk vydává z dobré pokladnice svého srdce dobro, ale zlý ze zlého vydává zlo. Jeho ústa mluví to, čím přetéká srdce.“

Vizionář: Tajemství zjevení v Tre Fontane (45)

8. Nauka a kněžstvo (Třetí část)

Jednu noc měl Bruno velmi členitý sen: „Znenadání jsem s Pannou Marií od Zjevení a jsem jí zázračně přenesen do velké auly. Všechna místa k sezení jsou obsazena starými lidmi s bílými vousy, kteří křičeli tak, že to už více nebylo možné. Diskutovali mezi sebou a křičeli jeden na druhého: »Já mám pravdu!

Já mám nauku!« Byli všichni velmi vzrušení a rudí v obličejích a už už se chtěli jedni pustit do druhých. Panna Maria od Zjevení, přelaskavého a překrásného zjevu, mi říká: »Hleď, můj synu, toto je svět, kde všichni věří, že mají světlo a nauku o pravdě spásy a pokoje, a přece válčí mezi sebou! Nyní buď pozorný a dívej se.« Otáčím se tam, kam mi ukazuje Panna Maria, a vidím starce s dlouhým bílým vousem,

avšak mladistvého zjevu, který se postaví před všechny tyto staré, kteří se mezi sebou hádali. Držel v ruce bílý kámen ve formě náhrobního kamene, na němž bylo napsáno: »Nauka - Pravda.« V této chvíli mi Panna Maria od Zjevení říká: »To je Petr! To je církev, jedna, svatá! To je církev, která z katolického a apoštolského Říma ukazuje světu nauku a pravdu, Krista jako světlo, a daruje lidstvu světlo nauky.« Starček silným a pevným hlasem vyzývá k tichu všechny tyto horkokrevné agitátory a svůdce národů a říká jim: »Ticho, bratři, poslouchejte mě. Nauka pravdy pro spásu, hle!« Pozvedá kámen a hlasitě říká: »Je to Ježíš Kristus, narozený z neposkvrněné Marie v neposkvrněném početí. Hle, náročný kámen!« a mává před očima onoho shromáždění hádajících se kamenem, který má v rukou. Tehdy se všichni tito staří, horkokrevní a rozrušení, zvedají ze svých míst a vrhají se na Petra, který drží kámen pozvednutý a dobře viditelný. Při srážce kámen padá na zem a roztrhává se na stovky drobných kousků. Staří, kteří neustávají do sebe vzájemně strkat,

sesbírávají s obtížemi každý kousek kamene, který drží přitisknutý k hrudi. Všichni dělají totéž a žárlí jeden na druhého. Panna Maria od Zjevení, naše Matka, se obrací na mě a s bolestným hlasem mi říká: »Hleď, můj synu, hleď, co svět vyvádí! Krade, trhá a tříští církev, protože chce žít ve falešné svobodě a nechce žít pravou nauku pravdy a svobody pro spásu a pokoj, neboť ji odmítá a volí si každou formu falešné nauky.

Dívej se a naslouchej tomu, co říká Petr.« Jeho hlas je silný, pevný a rozhodný, podobající se hromu. Říká: »Bratři, poslouchejte mě. Obrácím se na vás s rozhodující otázkou a vy mi odpovězte upřímně. Kdo z vás má pravdu?« Všichni staří stojí a pozdvihují pěst. Jeden v levé srdce a další v ruce pravé drží kousek kamene různé velikosti a tvaru a křičí: »Já mám pravdu. Já mám nauku. Já... Já... Já...«

Petr s mocí a autoritou opět vyzývá k tichu a silně zvolá: »Poslouchejte mě, bratři, hle, pravda! Hle, nauka!« a pozdvihuje kámen, neporušený a zářící obdivuhodným světlem, a ukazuje ho starým, kteří s vytřeštěnými očima vydechují se strachem: »Ah! Ah! Ah!«, což zní jako nějaká ozvěna. »Vy jste,« říká opět starček, »ukradli, roztrhali a přivlastnili si pravdu a nauku Ježíše Krista, Pána nebe a země. Avšak já, Petr, vám říkám: Hle, pravda, hle, nauka! Nemáte spásu! Přijďte! Zanechte onen kousek kamene a přijměte kámen, Kristovu církev, Církev založenou na Petrovi, a budete mít život. Spojení přineseme světu pravý pokoj a svět přijme Původce pokoje a lásky.«

Potom samotná Panna Maria vysvětlila účinný smysl tohoto vidění:

„Ty založíš katechetické dílo zapálených duší, které se naučí nauce pravdy a tím, že ji budou žít, ji ponесou dále. Ony budou jako psi pastýře, kteří chrání ovčinec, aby se do ovčince nedostali vlci, aby nevyšly ven ovce, které jsou z Boží milosti uvnitř, a aby ty, které vyšly ven, se

z milosti Boha, mého Syna, v pokání navrátily zpět a žily v církvi. Jak jsem se já dobře skrývala v lásce Otce, skrze lásku Slova, mého Syna, a s láskou Ducha Svatého, tak musíš být také ty, abys mě dal poznat duším, až ti bude dáno, abys tak učinil. Svět mě musí poznat, aby poznal Slovo a došel spásy; ne proto, že bych já byla spásou, ale že jsem brána k poznání spásy.“

Vysvětlení se pak zastavuje u trojičního dynamismu:

„Jestliže jsem ti řekla: »Já jsem ta, která je v božské Trojici«, chce se tím říci, že tím, že poznají mě, poznají lépe Nejsvětější Trojici: to, jak mě zplodil Otec, abych zplodila na zemi Slovo, jím zplozené, a jak se vše děje skrze Ducha Svatého, který vychází z Otce i Syna, aby spolu se mnou zplodil v lásce duše v poznání cesty, která vede do nebe, pravdy, která daruje milost pro vstup do života.⁽¹⁾ S láskou k Otci, s láskou k Synu a s láskou k Duchu Svatému, jednomu Bohu ve třech osobách, spasite skrze lásku k církvi, jedné, svaté, katolické, apoštolské a římské, duše, které uvěří v tři přesné body jednoty pokoje a lásky pro spásu: v Eucharistii, Neposkvrněnou a Svatost Otce, zástupce mého Syna.“⁽²⁾

(Pokračování)

Z italského originálu „*Il Veggente: Il segreto delle Tre Fontane*“
(Milano: Adriano Salani, 2016)
vybral a přeložil
fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

⁽¹⁾ Tato slova Panny Marie se točí kolem pojmu plození: Bůh Otec od věčnosti a ve věčnosti plodí božsky svého Syna, Slovo. Panna Maria je při svém neposkvrněném početí Bohem Otcem zcela mimořádně omilostněna, tedy zplozena jako jednorozená dcera Boží, a to proto, aby v čase lidsky (i když panensky) zplodila Božího Syna. Maria pak spolupracuje s Duchem Svatým při plození Božího života čili milosti v lidských duších. [pozn. překl.]

⁽²⁾ Tedy v Eucharistii, Pannu Marii a papeže. [pozn. překl.]

Pondělí 4. 3. 2019

6:05 Klapka s ... (38. díl): Milanem Michálkem
7:10 Magadan – dáblovlo hřiště **7:40** Guyanská Diana
8:10 Mezi pražci (75. díl): Březen 2019 **9:00** Živě s Noe [L]
9:20 Outdoor Films s Jiřím Kratochvílem (77. díl):
Horolezec a filmař v jedné osobě **10:55** Cesta návratu
11:10 Víra do kapsy **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední
modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L]
12:50 Missio magazin: Únor 2019 **13:40** Víra do kapsy:
Proč se mám postit? **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** U Pastýře:
S poslancem Markem Bendou **15:30** Zachraňme kostely
(7. díl): Kostel sv. Markéty ve Skytalech **16:00** V souvis-
lostech **16:20** Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet O.Carm.
– Bohatý mladík **18:00** Živě s Noe [P] **18:25** Sedmihlásky
(127. díl): Zazpíval slaviček **18:30** Od sluněčka do tmy:
Podbálovský hastrman [P] **18:45** Terra Santa News:
27. 2. 2019 **19:05** ARTBITR (70. díl) [P] **19:20** Fleret
& Zuzana Šuláková na Mohelnickém dostavníku 2018 [P]
20:00 Biblická studna [L] **21:00** Jak věří katolíci: Cesta
k jádru naší víry [P] **22:05** Živě s Noe: Den v Kostce. [P]
22:40 Noční univerzita: Dominik Opatrný – Až z Nového
Jeruzaléma poteče křišťálově čistá řeka **23:25** Kulatý
stůl: Inspirace z Panamy **0:55** Noční repríza dopoled-
ních pořadů.

Úterý 5. 3. 2019

6:05 Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Březinou: Gravitace
a vulkanismus ve sluneční soustavě **6:45** Kněz zpí-
vající reggae – Jamajka **7:00** Pod lampou **9:00** Živě
s Noe [L] **9:20** V souvislostech **9:40** Kaple v poušti
10:00 Muzikanti, hrajte **10:30** Noční univerzita: Dominik
Opatrný – Až z Nového Jeruzaléma poteče křišťálově
čistá řeka **11:05** Práce Charity v Mexiku **11:30** Živě
s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše
svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Víra do kapsy: Proč
se mám postit? **13:10** Mezi pražci (75. díl): Březen
2019 **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** U Pastýře: S hos-
tem Pavlem Pecháčkem **15:35** Dvanáct rwandských
mučednic **16:00** Kulatý stůl: Inspirace z Panamy
17:35 Laičtí misionáři v IQUITOS **18:00** Živě s Noe [P]
18:25 Sedmihlásky (127. díl): Zazpíval slaviček **18:30** Od
sluněčka do tmy: Tisůvek **18:40** Dávní hrdinové: Plavat,
nebo zemřít **19:05** Bazilika s tajemným světlem (3. díl):
Mučednická bazilika **19:15** Mwembare kwija – Klinika v buši
19:30 Zpravodajské Noeviny: 5. 3. 2019 [P] **20:00** Buon
giorno s Františkem [L] **20:55** Řeckokatolický magazin
(191. díl) [P] **21:10** Století Andělky **21:30** Živě s Noe: Den
v kostce. [P] **22:05** Zpravodajské Noeviny: 5. 3. 2019
22:25 Terra Santa News: 27. 2. 2019 **22:45** Světlo pro
Evropu (4. díl): GDPR chrání, anebo obtěžuje **23:00** U VÁS
aneb Festivalové kukátko (6. díl): Kde se dobře vaří, tam
se dobře daří **23:50** Charita Veselí nad Moravou **0:05** Jarní
koncert: Janáčkova konzervatoř Ostrava a dívčí sbor
DATIO Odry **1:25** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 6. 3. 2019

6:05 Zpravodajské Noeviny: 5. 3. 2019 **6:30** Noční
univerzita: P. Vojtěch Kodet O.Carm. – Bohatý mladík
8:00 Misie slovenských salesiánů v Belgii **9:00** Živě
s Noe [L] **9:15** Vzdělanost – Otec Miroslav **9:30** Přímý
přenos generální audience papeže [L] **10:40** Zblesky
nad Andami **11:10** Harfa Noemova: NF Impuls –
R. Schumann **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední mod-
litba [L] **12:05** Podzimní festival duchovní hudby 2013:
A. Dvořák – Requiem **13:40** Víra do kapsy: Proč se
mám postit? **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** U Pastýře:
Hostem Jan Sokol **15:25** Návrat líšky Bystroušky na
Hukvaldy **15:40** ARTBITR (70. díl) **16:00** Biblická studna

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

17:00 Živě s Noe [P] **17:30** Mše svatá Popeleční středy:
Vatikan [L] **19:10** Zpravodajské Noeviny: 5. 3. 2019
19:30 Terra Santa News: 6. 3. 2019 [P] **20:00** Adorace [L]
21:05 BET LECHEM – vnitřní domov (39. díl): Antonio
Rivas – španělský augustinián v Praze **21:30** Živě s Noe:
Den v kostce. [P] **22:05** Noční univerzita: P. Jan Linhart
– Odvaha mít strach [P] **23:15** Generální audience
Svatého otce **23:35** Jak věří katolíci: Cesta k jádru naší
víry **0:40** Zámek Židlochovice – zahrada času **1:10** Noční
repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 7. 3. 2019

6:05 Klapka s ... (39. díl): Petrem Baranem **7:10** Jarní
koncert: Janáčkova konzervatoř Ostrava a dívčí sbor
DATIO Odry **8:05** Ztracená ovečka **8:35** Terra Santa
News: 6. 3. 2019 **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Světlo pro
Evropu (4. díl): GDPR chrání, anebo obtěžuje **9:30** Dana
9:55 Kulatý stůl: Inspirace z Panamy **11:30** Živě
s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše
svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Ve službě Šuarů
13:20 Školy naděje **13:35** Generální audience Svatého
otce **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** U Pastýře: hostem
prof. Rudolfem Zahradníkem **15:30** Frano z Malesie
16:00 Zpravodajské Noeviny: 5. 3. 2019 **16:20** Mezi
pražci (75. díl): Březen 2019 **17:10** Řeckokatolický ma-
gazin (191. díl) **17:30** Dávní hrdinové: Plavat, nebo ze-
mřít **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** Od sluněčka do tmy:
Sýkora **18:40** Sedmihlásky (127. díl): Zazpíval slaviček
18:45 Dáno do vínku: Krajčářka z Pobedína **19:00** Večeře
u Slováka: 1. neděle postní [P] **19:30** Zpravodajské
Noeviny: 7. 3. 2019 [P] **20:00** Jak potkávat svět (30. díl):
S básníkem Františkem Novotným a hercem Lud'kem
Munzarem **21:20** Legenda jménem Vesmír: DCŽM Vesmír
21:30 Živě s Noe: Den v kostce. [P] **22:05** Pod lampou [P]
0:10 Zpravodajské Noeviny: 7. 3. 2019 **0:30** Hlubinami
vesmíru s dr. Jiřím Březinou: Gravitace a vulkanismus ve
sluneční soustavě **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 8. 3. 2019

6:05 Zpravodajské Noeviny: 7. 3. 2019 **6:30** Zachraňme
kostely (7. díl): kostel sv. Markéty ve Skytalech **6:55** Víra
do kapsy: Proč se mám postit? **7:10** Stíny nad Libavou
7:45 Noční univerzita: P. Jan Linhart – Odvaha mít strach
9:00 Živě s Noe [L] **9:20** Buon giorno s Františkem
10:10 ARTBITR (70. díl) **10:30** Biblická studna **11:30** Živě
s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá
z kaple Telepace [L] **12:50** Fleret & Zuzana Šuláková na
Mohelnickém dostavníku 2018 **13:20** BET LECHEM –
vnitřní domov (39. díl): Antonio Rivas – španělský au-
gustinián v Praze **13:40** Služebnice Boží Matka Vojtěcha
14:00 Živě s Noe [L] **14:30** Mosambik, svědek víry
15:00 Cesta kříže: křížová cesta v hudbě a obrazech
16:00 Zpravodajské Noeviny: 7. 3. 2019 **16:20** Harfa
Noemova: NF Impuls – R. Schumann **16:40** Jak věří
katolíci: Cesta k jádru naší víry **17:40** Vezmi a čti:
Únor 2019 **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** Od sluněčka do
tmy: Janíček Poturčinec **18:40** Sedmihlásky (127. díl):

Zazpíval slaviček **18:45** Chlapi na hoře **19:10** Milosrdní
bratři v Čechách a na Moravě **20:00** Kulatý stůl:
Naše NATO? [L] **21:30** Živě s Noe: Den v kostce. [P]
22:10 Večeře u Slováka: 1. neděle postní **22:40** Hlubinami
vesmíru s dr. Jiřím Březinou: Gravitace a vulkanismus ve
sluneční soustavě **23:20** Víra do kapsy **23:35** ARTBITR
(70. díl) **23:50** Školy naděje **0:05** Mezi pražci (75. díl):
Březen 2019 **0:50** Institut Berzari v Udine **1:00** Noční re-
príza dopoledních pořadů.

Sobota 9. 3. 2019

6:05 Klapka s ... (40. díl): Jiřím Mohauptem **7:10** Na
pořadu rodina (12. díl): Kdo si počká, ten se dočká ...
8:10 Přehlídka za oponou **8:30** Cirkus Noeland (28. díl):
Roberto, Kekulín a robot **9:00** Dávní hrdinové: Plavat,
nebo zemřít **9:25** Sedmihlásky (127. díl): Zazpíval sla-
viček **9:35** Světlo pro Evropu (4. díl): GDPR chrání,
anebo obtěžuje **9:45** Noční univerzita: Michal Balcar –
Poznejte pravdu a pravda vás osvobodí **10:40** Za operou
11:35 Zpravodajské Noeviny: 7. 3. 2019 **12:00** Angelus
Domini **12:10** Pod lampou **14:15** Terra Santa News:
6. 3. 2019 **14:35** Večeře u Slováka: 1. neděle postní
15:05 Outdoor Films s Jiřím Kratochvílem (77. díl):
Horolezec a filmař v jedné osobě **16:40** Česká věda
17:00 Buon giorno s Františkem **18:00** Příběhy od-
vahy a víry: Popravěte Butovo (1. díl): Ruská Golgota
18:30 Hudební okénko (1. díl) **19:00** Umění sklář-
ských mistrů **19:30** V souvislostech [P] **20:00** Svatá
Františka Římská **20:45** V pohorách po horách (51. díl):
Vápeč – Strážovská hornatina **20:55** Harfa Noemova:
Mistři taktovky – Petr Vronský [P] **21:20** Živě s Noe:
Týden v kostce. **22:30** Fleret & Zuzana Šuláková na
Mohelnickém dostavníku 2018 **23:00** Noční univerzita:
P. Vojtěch Kodet O.Carm. – Bohatý mladík **0:35** Bez tebe
to nejde: Doma není nikdo prorokem **1:35** Noční repríza
dopoledních pořadů.

Neděle 10. 3. 2019

6:05 Klapka s ... (43. díl): Jiřím Elsnerem **7:10** Víra plná
života – Chile **7:55** Vezmi a čti: Únor 2019 **8:15** Jak po-
tkávat svět (30. díl): S básníkem Františkem Novotným
a hercem Lud'kem Munzarem **9:40** Řeckokatolický
magazin (191. díl) **10:00** Večeře u Slováka: 1. neděle
postní **10:30** Mše svatá z kostela Povýšený sv. Kříže:
Litomyšl **11:40** ARTBITR (70. díl) **12:00** Polední
modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislos-
tech **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne:
Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News **13:30** Cesta
kříže: křížová cesta v hudbě a obrazech **14:25** Hudební
okénko (2. díl) **15:00** Noční univerzita: P. Jan Linhart –
Odvaha mít strach **16:15** P. Vojtěch Kodet – Postní ob-
nova: Modlitba, půst a almužna (Mt 6,1–6.16–18) [P]
16:50 Živě s Noe: Týden v kostce. **17:55** Sedmihlásky
(128. díl): Aničko mlynářova, Prala plínky, Už sú kose
nade mlynem [P] **18:00** Cirkus Noeland (29. díl): Roberto,
Kekulín a šťastný den **18:30** Dávní hrdinové: Útěk za
svitu hvězd **19:00** Víra do kapsy **19:20** BET LECHEM –
vnitřní domov (39. díl): Antonio Rivas – španělský au-
gustinián v Praze **19:40** Světlo pro Evropu (4. díl): GDPR
chrání, anebo obtěžuje **20:00** Česká hudba na zámcích
Moravy a Slezska: Hradec nad Moravicí **20:40** V souvis-
lostech **21:00** Jak věří katolíci: Cesta k jádru naší víry
22:05 Buon giorno s Františkem **23:00** Polední modlitba
Sv. otce Františka **23:15** Cvrlikání (60. díl): Mike Fojtík
& přátelé **0:25** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne:
Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News **1:05** Noční
repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 4. 3. o 13:30 hod.:
**Večerná univerzita
(Milosrdenstvo v Novom zákone)**

Blažej Štrba: Ježišova túžba po milosrdenstve.

Utorok 5. 3. o 17:00 hod.: Peter medzi nami

 Katechézy pápežov. Svätý otec František: Katechézy o krste / Si-
la na porazenie zla.

Streda 6. 3. o 20:30 hod.:
Fundamenty (Formy modlitby)

 Moderátorka Jana Zlatohlávková a jej hostia Marek Krošlák a Mária
Spišiaková sa spolu zamýšľajú nad Katechizmom katolíckej cirkvi.

**Štvrtok 7. 3. o 21:10 hod.: Hudobné pódium (Anto-
nio Vivaldi: Štyri ročné obdobia)**

 Komorný orchester Zoe pod vedením Alexandra Jablakov. Záznam
koncertu z kostola Najsvätejšieho Spasiteľa v Bratislave.

Piatok 8. 3. o 20:30 hod.:
**Dôkaz viery: Svätá Cecília
(filmový seriál)**

 Skupinka malých muzikantov z dedinky uprostred hôr ide autobu-
som na národnú hudobnú súťaž. Silná búrka ohrozí nielen účasť
na súťaži, ale aj ich životy. Dôvera v svätú Cecíliu, patrónku hu-
dobníkov, pomôže prekonať všetko zlé.

Sobota 9. 3. o 20:30 hod.:
Matka Tereza – Pero v Božej ruke 1/2 (film)

 Film Fabrizia Cista sleduje osudy Matky Terezy od počiatkov jej ve-
rejného pôsobenia, a plne tak odhaluje obetavosť a odvahu, ktorú
na cestách Pána táto skromná sestra preukázala a ktoré jej prá-
vom vyslúžili úctu po celom svete.

Nedeľa 10. 3. o 10:30 hod.:
Svätá omša z Trnavy

Priamy prenos z baziliky sv. Mikuláša.

BREVIÁŘ PRO LAIKY
2. – 9. BŘEZNA 2019

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 3. 3.		PO 4. 3.		ÚT 5. 3.		ST 6. 3.		ČT 7. 3.		PÁ 8. 3.		SO 9. 3.	
Antifona	1136	1262	1150	1278	1166	1295	270	299	270	299	270	299	270	299
Žalm	784	883	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	1136	1263	1151	1279	1166	1296	271	300	272	301	271	300	272	301
Antifony	1137	1264	1151	1279	1167	1296	1107	1232	1198	1330	1214	1347	1229	1364
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	1108	1232	1199	1331	1214	1347	1229	1364
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1155	1283	1170	1300	274	304	277	308	281	311	284	315
Antifona k Zach. kantiku	696	786	1155	1284	1170	1300	274	304	278	308	281	312	284	316
Prosby	1140	1268	1155	1284	1171	1300	274	304	278	308	281	312	284	316
Závěrečná modlitba	696	786	1317	1459	1171	1301	275	305	278	309	282	312	285	316
Modlitba během dne:														
Hymnus	1141	1269	1156	1285	1172	1301	273	302	273	302	273	302	273	302
Antifony	1142	1269	1157	1285	1172	1302	273	303	273	303	273	303	273	303
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370
Krátké čtení	1144	1271	1159	1288	1175	1305	275	305	279	309	282	313	285	316
Závěrečná modlitba	696	786	1159	1288	1175	1305	275	305	278	309	282	312	285	316
Nešpory: SO 2. 3.														
Hymnus	1132	1258	1145	1273	1160	1290	1176	1307	268	298	269	299	268	298
Antifony	1133	1259	1146	1274	1161	1290	1177	1307	1193	1324	1208	1341	1224	1358
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1193	1324	1209	1341	1224	1359
Kr. čtení a zpěv	1135	1261	1149	1277	1164	1294	1180	1310	276	306	280	310	283	314
Ant. ke kant. P. M.	695	785	696	786	1164	1294	1180	1310	276	307	280	310	283	314
Prosby	1135	1261	1149	1277	1165	1294	1180	1310	277	307	280	310	283	314
Záv. modlitba	696	786	696	786	1317	1459	1181	1311	275	305	278	309	282	312
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení
Neděle 3. 3. – 8. neděle
v mezidobí

1. čt.: Sir 27,5–8 (řec. 4–7)

Ž 92(91),2–3.13.14.15.16

 Odp.: 2a (*Dobré je chválit
Hospodina.*)

2. čt.: 1 Kor 15,54–58

Ev.: Lk 6,39–45

Pondělí 4. 3. – nezávazná
památka sv. Kazimíra

1. čt.: Sir 17,20–28 (řec. 24–29)

Ž 32(31),1–2.5.6.7

 Odp.: 11a (*Radujte se
z Hospodina a těšte se,
spravedliví.*)

Ev.: Mk 10,17–27

Úterý 5. 3. – ferie

1. čt.: Sir 35,1–15 (řec. 1–12)

Ž 50(49),5–6.7–8.14+23

 Odp.: 23b (*Kdo žije správně,
tomu ukáží Boží spásu.*)

Ev.: Mk 10,28–31

Středa 6. 3. – Popelční středa

1. čt.: J1 2,12–18

Ž 51(50),3–4.5–6a.12–13.14+17

 Odp.: srov. 3a (*Smiluj se, Pane,
neboť jsme zhřešili.*)

2. čt.: 2 Kor 5,20–6,2

Ev.: Mt 6,1–6.16–18

Čtvrtek 7. 3. – připomínka
sv. Perpetuy a Felicity

1. čt.: Dt 30,15–20

Ž 1,1–2.3.4+6

 Odp.: Ž 40(39),5a (*Blaze
tomu, kdo svou naději vložil
v Hospodina.*)

Ev.: Lk 9,22–25

Pátek 8. 3. – připomínka
sv. Jana z Boha

1. čt.: Iz 58,1–9a

Ž 51(50),3–4.5–6a.18–19

 Odp.: 19b (*Zkroušeným
a pokorným srdcem, Bože,
nepohrdneš.*)

Ev.: Mt 9,14–15

Sobota 9. 3. – připomínka
sv. Františky Římské

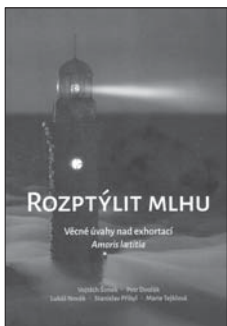
1. čt.: Iz 58,9b–14

Ž 86(85),1–2.3–4.5–6

 Odp.: 11a (*Pouč mě o své cestě,
Hospodine, abych krácel v tvé
pravdě.*)

Ev.: Lk 5,27–32

AKTUÁLNÍ TÉMA

ROZPTÝLIT MLHU • VĚCNÉ ÚVAHY NAD EXHORTACÍ AMORIS LAETITIA
Vojtěch Šimek - Petr Dvořák - Lukáš Novák - Stanislav Příbyl - Marie Tejklová • Předmluva doc. Josef Beněš • Doslov prof. Stanislav Sousedík • Odpovědná redaktorka Mgr. Lucie Cekotová • Vědecky recenzoval doc. Tomáš Machula

Příspěvky ve sborníku se zabývají osmou kapitolou Papežské posynodální exhortace *Amoris laetitia* – Radost z lásky. Sborník není pouhým ohlasem zahraničních impulsů, ale vznikl z domácího uvažování o problémech, jejichž význam ovšem naše prostředí daleko přesahuje.

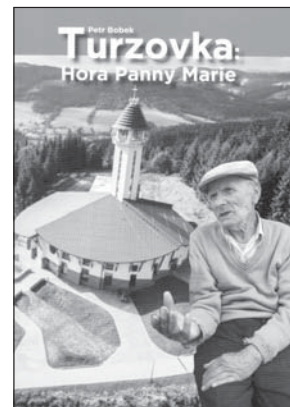
*Jiří Brauner - Kartuziánské nakladatelství
 Brož., A5, 192 stran, 198 Kč*

TURZOVKA

TURZOVKA: HORA PANNY MARIE

Petr Bobek

Knížka obsahuje ve stručnosti vše, co je potřeba vědět k historii slovenského poutního místa Turzovka a o osobě vizionáře Matúše Lašuta.

*Sypták
 Brož., A5, křídový papír,
 42 stran, 99 Kč*

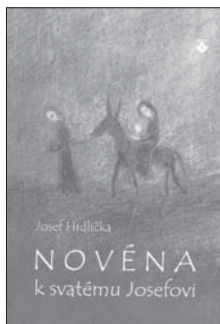
ÚCTA KE SV. JOSEFU

NOVÉNA K SVATÉMU JOSEFOVI

Josef Hrdlička • Odpovědná redaktorka Ivana Albrechtová

Novéna olomouckého pomocného biskupa obsahuje každý den citát z Bible, krátké rozjímání, modlitbu a sloku písně z Kancionálu.

*Karmelitánské nakladatelství
 Brož., 100x145 mm, 40 stran, 49 Kč*

SVATÝ JOSEF • HISTORIE UCTÍVÁNÍ SV. JOSEFA V ČESKÝCH ZEMÍCH

• PÍSMO SVATÉ O SV. JOSEFU • MODLITBY

Spolupráce Doc. PhDr. Jarmila Mothejzíkova, CSc. - Ing. Josef Jiříček - Josef Šváček

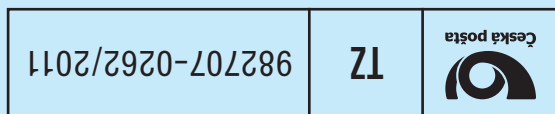
Kapesní soubor pobožností a modliteb ke svatému Josefovi.

*Apis Press, s.r.o. • Druhé, doplněné vydání
 Brož., 100x140 mm, 60 stran, 49 Kč*

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

**Matice cyrilometodějská s. r. o.
 Dolní nám. 24
 771 11 Olomouc 1**

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské, spol. s r.o., vydává Matice cyrilometodějská, spol. s r.o., Olomouc - IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mgr. Theol. Tomáš Kiml. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431; inzerce: knihy@maticecm.cz; Registrace: značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzgorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžadáme nezveřejnění příspěvků nevratíme.